

វណ្ណះ

ຈຸກາຣັຕນ໌

วัฏฏะ

จุฑารัตน์

คำนำ

เรื่องสั้น ไอ้หวังตายแล้ว นั้นเป็นเรื่องสั้น
เรื่องแรกที่จุฑารัตน์เขียน และเป็นเรื่องแรกที่ได้
พิมพ์เผยแพร่ในนิตยสารกุลสตรีเมื่อปี
พ.ศ.2528

จุฑารัตน์ยังจำความดีใจที่ผลงานได้ดีพิมพ์
เป็นครั้งแรกได้จนถึงทุกวันนี้ แม้เหตุการณ์จะ
ผ่านมานานถึง 41 ปี แล้วก็ตาม เพราะว่าจุฑา
รัตน์ดีใจมาก ดีใจจนเห็นใบหญ้าข้างทางยัง
สวยสดใสเลยคะ

ต่อจากไอ้หวังตายแล้ว เรื่องสั้นเรื่องที่สองที่
เขียนก็คือไม่มีคำตอบจาก...

และเขียน วัฏฏะ เป็นเรื่องสั้นเรื่องที่สาม

ซึ่งทั้งสองเรื่องหลังก็ได้ตีพิมพ์ในนิตยสาร
กุลสตรีด้วยเช่นเดียวกันค่ะ

จุฑารัตน์จึงนำเรื่องสั้นทั้งสามเรื่องมารวม
เล่มเป็นอีบุ๊คเป็นการรำลึกความหลัง

หวังว่าท่านผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลิน
บ้างไม่มากก็น้อยนะคะ

ด้วยรัก

จุฑารัตน์

29 / 01 / 2569

คำโปรย

อาวูรัมหาประลัยที่มนุษย์ส่งไปทำลายศัตรู
กำลังย้อนกลับมาทำร้ายตนเองด้วย
เนื่องจากดาวไลท์ที่ลูกใหม่เป็นไฟดวงมหิมา
ได้โคจรรอบนอกเส้นทางเดิม
ด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้น

อย่างที่ไม่มียะไรจะสามารถควบคุมมันได้อีก
พร้อมทั้งกลืนทุกสิ่งในรัศมีที่ผ่าน
ด้วยพลังดึงดูดมหาศาล
แล้วลูกไฟยักษ์ดวงนั้น
ก็ใหญ่ขึ้น...ใหญ่ขึ้น...ทุกที

.....

ต้องหยุดมันโดยเร็วที่สุด!

ไอ้หวังตายแล้ว

แล้วตั้งแต่เอ็งไปเรียนต่อที่บางกอก
ค่าใช้จ่ายของเอ็งหนักมือขึ้นทุกที
เงินที่ข้าส่งไปให้ก็คือ
เงินที่ข้าขายนา ขายควายนั่นเอง
แต่ตอนนั้นข้าไม่บอกเอ็ง
ก็เพราะกลัวเอ็งจะเป็นกังวลจนเสียการเรียน
เอ็งบอกว่าจะต้องใช้เงินอีกครั้งเดี๋ยวเท่านั้น
เพื่อรับปริญญา
ที่จริงห้าพันบาทที่เอ็งขอเข้ามาในจดหมายนั้น
ข้าก็พอดีมีอยู่
เพราะเพิ่งจำนองบ้านและที่ดินไป
เมื่อไม่กี่วันนี่เอง

ไอ้หวังตายแล้ว

ยามบ่ายวันอาทิตย์ที่ร้อนระอุ พระภิกษุชรา
ผู้มีอายุไม่ต่ำกว่าเจ็ดสิบ นั่งเอนกายพิงหมอนอิง
บนชานระเบียงไม้กระดานหน้ากุฏิ ข้าง ๆ ตัว มี
ถาดอลูมิเนียมใส่ปั่นชา และถ้วยกระเบื้องสีมอ ๆ
เพราะความเก่าวางอยู่ ควันจาง ๆ ระเหยขึ้นจาก
ถ้วยชาใบหนึ่ง ที่รินน้ำชาไว้ค่อนข้าง

‘ไอ้หวังตายแน่ ตายแน่ไอ้หวัง...’

เสียงเพลงดังแว่วมาเบา ๆ จากวิทยุ
ทรานซิสเตอร์ราคาถูกเครื่องเก่าคร่ำคร่า ซึ่ง
น้อย เด็กชายวัยสิบสี่ ที่ท่านรับอุปการะไว้เปิด
ฟังเป็นประจำเพื่อแก้เหงา

น้อยนอนคิดว่าชั้นข้อศอก ยันกับพื้นไม้
กระดานชานระเบียงเพื่อทำการบ้านส่งครูในวัน
รุ่งขึ้น พร้อมกับฮัมเพลงตามวิทยุเมื่อได้ยินเพลง
โปรด

ขณะที่พระภิกษุสูงอายุ กำลังยกถ้วยน้ำชา
อันจัดควั่นกรุ่นขึ้นจะจิบแก้กระหายก็ต้องชะงัก
ด้วยมีเสียงละล่ำละลักดังลั่นขึ้นว่า
“ไอ้หวังตายแล้วครับ หลวงตา”

พร้อมกันนั้นเจ้าของเสียงวัยสิบสอง สามแต่
กางเกงขาสั้นตัวเดียว ก็วิ่งโครม ๆ ขึ้นบันไดห้า
ชั้นมาบนชานกุฏิอย่างกระหืดกระหอบ แล้วนั่ง
ลงข้าง ๆ พระภิกษุสูงอายุ

“อะไรของเอ็งหา ไอ้จ้อย”

พระภิกษุผู้เรียกว่า ‘หลวงตา’ ถามเพราะ
จับใจความไม่ถนัด

“ไอ้หวังครับ หลวงตาตายแล้ว เอ๊ย!...ไม่ใช่
หลวงตา ไอ้หวังหนะไอ้หวังที่ต่อเพิงอยู่ข้าง
โกดังเก็บศพตายแล้วครับหลวงตา” จ้อยหยุด
หอบชีโครงบาน

ข่าวสดตื่นเต้นของจ้อย ไม่ได้ทำให้ใบหน้า
การุณของหลวงตาเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างไร
ท่านยังคงสงบเฉย ด้วยเห็นถึงอนิจจัง

“ตำรวจมาดูศพอยู่ คนมุงกันเต็มเลย แล้วผู้
หมวดคนนั้นก็ว่า จะมาหาหลวงตาด้วยครับ”
จ้อยรายงานต่อเป็นต๋อยหอย แล้วพอดีแลเห็น
นายตำรวจหนุ่มยศร้อยโทนายหนึ่งกำลังกำลัง
เดินตามเด็กชายไว้เปี่ยกลางกระหม่อมมุ่งตรง
มายังกุฏินี้ จ้อยรีบชี้มือประกอบ พร้อมกับพูดเร็ว
ปรือเหมือนกลัวใครแย้งว่า “นั่นไงครับ หลวงตา
ไอ้เปี่ยพาผู้หมวดคนนั้นมาแล้ว”

“เออ!...ข้าเห็นแล้ว เอ็งอยู่เฉย ๆ เสียบ้าง
เรื่องสอดรู้สอดเห็นละเป็นที่หนึ่งเชียว”

จ้อยมีสีหน้าจ้อยลง พลาถอยไปนั่งรวมกับ
น้อย ที่ลูกขึ้นนั่งเก็บสมุดการบ้านและปิดวิทย์
แล้ว

ขณะนั้นหมวดตำรวจหนุ่มและเด็กเปียได้
เดินมาหยุดที่เชิงบันได ผู้หมวดที่จ้อยพูดถึง
ยกมือไหว้หลวงตาพร้อมกับกล่าวเสียงสุภาพว่า

“สวัสดีครับ หลวงตา ผมขอรบกวนถามอะไร
หน่อยนะครับ”

“เจริญพร โยม ขึ้นมานั่งบนนี้ก่อนสิ”

หมวดหนุ่มก็ลงถอดรองเท้า ก่อนก้าวขึ้นไป
นั่งสำรวจบนชานกุฏิ ตรึงหน้าพระภิกษุชรา

น้อยขมิ้มมันมารินน้ำชาต้อนรับแขกแล้ว
ถอยกลับไปนั่งที่เดิม ซึ่งตอนนี้มีเจ้าเปียเพิ่มเข้า
มาอีกคน เด็กชายทั้งสามนั่งเจีบบ และเจียหูฟัง
อย่างสนใจ

“ผมได้รับแจ้งในตอนสายวันนี้ว่ามีคนตาย
ในบริเวณวัดนี้ก็ได้มาชันสูตรพลิกศพกัน
เรียบร้อยแล้วครับ คนตายชื่อนายหวัง...ตามตัว
ไม่มีบาดแผลถูกทำร้าย แต่มีรอยแทงเข็มฉีดยา
ตามแขนทั้งสอง สภาพศพนั่งชันหน้ากับลังไม้
ข้างตัวมีหลอดและเข็มฉีดยาทิ้งอยู่ ในมือยังกำ